

ysur trúskapur

ger, at ongin dettur niður ímillum. Styrkin í samfelagnum verður mátað eftir hvussu hin ringast staddi hevur tað í gerandisdegunum. Socialdemokratisku arkitektarnir Palme, Kreisky og Brandt, og brævaskipti teirra millum, vóru ofta uppi at venda, og virðingin var stór. Andrias var ikki bara ein vanligur javnaðarmaður, hann hevði umvegishugsjónaðarlaga føði funderað ein politiskan sokkil, sum ikki var til at vika. Ongi tilvildarlig tíðarrák kundu taka hann av fótum. Hartil var hann løddur við einum víðføddum trúskapi – loyalteti – sum ongantið sveik. Hann akslaði síni skinn við socialdemokratismuna og við Føroya Javnaðarflokk. Líkamikið hvussu tað annars leikaði í, hvussu hart tað rak á kíkin, bognaði hann ongantið. Hann var Javnaðarflokkurin og flokkurin var hann. Eitt og tað sama á hesum mótinum. Andrias var skemtingarsamur maður, tað varð skotið báðar vegir, og onkuntið argaði eg hann við hesum, at hann líktist einum froyrskum Andrei Andreyevich Gromyko, sovjetiska uttanríkisráðharranum í áratíggju. Josef Stalin segði einaferð um loyaltet hansara, Gromyko, at fekk hann boð um at seta seg á endan við berum skinni á eitt ísfjall, so flutti hann seg ikki aftur fyrr enn hann fekk boðini um hetta. Flokkurin og samfelagið stóðu omanfyri individið. Brúk kundi verið fyri politikarum av hesum kalibrinum í dag, nú landið skríður skært í avhoppurum, og floksformenn hava ilt við at navigera í parlamentarismuni av berum illoyaliteti, ráksnúni og eginsókn.

Í nøkur ár sótu vit saman í løgtingsins mentarnevnd. Andrias var formaður, og hetta var tíðin, tá ið hin stóra fjølmiðlasemjan varð gjørd. Sum lundir á jólanátt, at allir teir stóru flokkarnir á tingi taka seg saman um semjur í stórmálum, og ikki minst Andriasi, stóra diplomatinum, fyri at takka, fekst sátt um hetta stórmál. Hesa tíðina ferðaðist nevndin eisini uttanlanda. Í Álandi og Svítjóð. Blíðliga fólki í Álandi tók væl ímóti okkum, og formaðurin var sum á heimabeiti, tá ið vit vitjaðu svenskar ráðharrastovur og stovnar. Ein ógloymandi ferð, sum tað mangan verður tikið til, tá ið tey í ferðalagnum renna seg í hvønnannan so av og á.

Andrias Petersen var ein gjøgnumkultiveraður maður.

Væl lisin, sum sagt, í flestu sjangrum. Hugsjónaðarlaga dygt kálvføddur. Málsliga væl fyri. Góður kvøðari. Dugdi at syngja uttanat. Fólkakirkjan, Bíblían og sálarnir vóru hansara trúarlíga univers. Hann var høviskur. Lurtaði, -hevði virðing fyri øðrum og var rúmur í tanka. Hann stóð undir liðini á minnilutunum, og hann risti t.d. ikki á hondunum, tá ið atkvøðast skuldi um 266b-málið. Í tí meldrinum, turbulensinum og goraganginum vitsti hann, at tað fór at kosta honum atkvøður í Eysturoyar valdømi, men hann fylgdi sannføringini – kosta hvat ið tað kosta vildi. M.a. av hesum kemur hann at standa sum ein drangur í søguliga ljósinum, maðurin sum ikki lat seg taka av fótum, heldur ikki tá ið mest stóð á stórviðinum og tíðarhvirvurnar hóttu við at foykja alt oman av fundamentinum.

Andrias hevur verið ein sera væl dámdur kommunulækni, og hann hevur virkað sum lækni heilt fram til hendan dagin, tá ið hann slóknadi og legði leiðina heim í eina av himmalsku tjaldbúðunum.

Tað vardi meg ikki hendan dagin, uppi á Gørðum, at hetta var seinasta ferðin eg fekk orðið á hann. Tú fór altíð ríkar frá eini samrøðu við hendan fróðarmannin, enn tá ið tú komst á tal við hann. Í rúgvuni eru tað nøkur fólk, sum í samskiftinum geva tær eitt íkast, Andrias var ein slíkur. Tí kendi man seg eisini væl í hansara námind. Ein hollur, fryntligur, hugfarsligur, lívsjáltandi, klókur og heilur maður er fallin. Ein skansi hjá Føroya Javnaðarflokki er tikin av grundini. Føroyar hava mist ein góðan son.

Mestur er saknurn kortini hjá tær Katrini og børnunum Arna og Jóhannu og grannunum uppi á Gørðum í Syðrugøtu, har hann hevði ein serligan autoritet, ein kastali, ið varð spurður, tá harðast leikaði á. Hugsjónaðarlígt treysti og treytaleysur trúskapur var hansara aðalmerki, í lívinum og á politiska pallinum – tá hevur maður ikki livað til fánytis.

Mátti Hann, Harrin, ið øllum valdar, tikið sær væl av mínum gamla politiska kollega – Andriasi Petersen.

Tórbjørn Jacobsen

Minningarorð um Andrias Petersen

Nú sólin alt síðan stytsta dag so líðandi hevur togað seg hægri og hægri upp á himmalhválvið, og vit frøast um sigrandi ljósið og tilstundandi várið, so við eitt, so verða vit mint á orðini í sálminum, “At best sum sólin fagraast skínur, deyðin inn um dyrnar trínur”. Og henda sunnudagin var tað Andrias Petersen, sum varð fluttur um sýn bert 71 ára gamal.

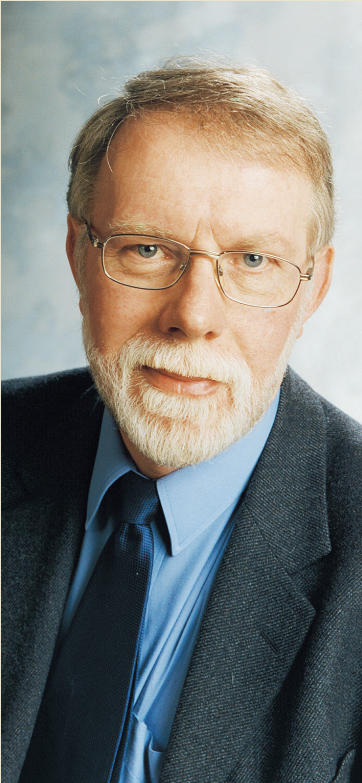
Vit í Javnaðarflokkinum drýpa høvur, nú vit hava mist ein sera dugnaligan og trúgván starvsfelaga gjøgnum mong ár.

Andrias varð føddur í Oyndarfirði 8. juni 1947 sonur Martinu og Arna Petersen. Foreldrini búsetti seg í Klaksvík seinni, haðani pápin sigldi. Hann var úr Oyndarfirði og hon av Eiði. Í hesum livandi og virkna býi vaks Andrias upp og livdi síni unglingaár, áðrenn leiðin lá fyrst til Havnar og so niður til Danmarkar at nema sær útbúgving. Hann tók lækna-prógv í 1977 í Keypmannahavn. Seinni flutti hann til Svøríkis at arbeiða sum lækni og at útbúgva seg til kommunulækna. Heimafturkomin gjørdist hann fyrst kommunulækni í Rúnavík, síðan í Havn, áðrenn hann tók við kommunulæknastarvinum í Gøtu, sum hann røkkti í samfull 30 ár fram til 2015.

Andrias var giftur við Katrini Zachariassen, sum er ættað av Sandi. Tey búsetti seg í Syðrugøta, og Katrin fekk starv sum lærari við Handilsskúlan á Kambsdali. Tey fingi tvey børn, sonin Arna og dóttirina Jóhannu. Nú Andrias legði árárnir inn, so áttu hann og Katrin fimm abba- og ommubørn.

Heilt frá ungum árum var Andrias javnaðarmaður. Hjá honum vóru tað korini hjá vanligu fólkinum, sum lógu honum fremst á sinni. Hann gjørdist tí virkin í Eysturoyar Javnaðarfelag og sat sum limur í kommununi í Gøtu frá 1994 til 2004.

Tá nýggj samgonga varð skipað í sept. 1994 varð Andrias Petersen valdur sum landsstýrismaður í almanag og heilsumálum. Hetta var í kjalarvørrinum av stóra hóttafallinum, sum hevði rakt landið tvey ár frammanundan. Javnaðarflokkurin hevði

havt eitt stak vánaligt val, har flokkurin fór úr 10 niður í 5 tingssessir, men Andrias var til dystin fúsar. Hetta vóru málsøkini, sum høvdu hansara størsta áhuga, umframt at hann sum lækni hevði stóra vitan um júst heilsumál. Og ikki kann sigast annað enn at væl hilnaðist hjá honum sum landsstýrismaður, og vann hann sær stóra virðing millum manna.

Við løgtingsvalið í 2002 varð Andrias valdur løgtingsmaður. Hesa tíðina sat flokkurin í andstöðu, og hetta var tíðin, tá fullveldisbylgjan var í hæddini. Hann varð afturvaldur á valinum í 2004, og tá var flokkurin aftur í samgongu og hevði leiðsluna við lögmanni. Valskeiðið 2008 og fram til 2011 sat Andrias sum varamaður á tingi, men stillaði ikki upp aftur í 2011.

Andrias hevði eitt blíðligt og fyríkomandi lyndi. Hann tók alt á sín egna hóvliga og skilagóða hátt. Hann var drúgvur og djúpur í kjakinum, og ongantið lat hann seg taka av fótum, tí hansara politiski grundvøllur var tryggur sum kletturin. Hann hevði eina sera breiða vitan um samfelagslig viðurskipti ikki bara her hjá okkum, men eisini burtur í heimi. Tað er eingin loyna, at tíðin, hann búði í Svøríki, hevði havt stóra ávirkan á hann, serliga poltiskt. Hann var hugtíkin av svenska vælferðarsamfe-

lagnum, og mangan tók hann dømir um hetta fram, tá hann førði fram røðu á tingi. Tá Andrias slapp at greiða frá um “Folkhemmet”, tá var hann í essinum.

Sum fáur annar, hevði Andrias eitt sera gott minni. Honum nýttist ikki at leita upplýsingar fram, sum vit gera nógv av í dag, tí hann hevði flestu hesar sum vanligu vitan. Hendingar, árstøl og ikki minst ættarbønd visti hann bara, og tí var hann altíð sera áhugaverdur í kjaki og práti. Stóri áhugi hansara fyri samfelagnum gjørdi, at hann fylgdi ómetaliga væl við øllum tí, sum fyriførst rundan um hann.

Ikki minst man eisini Gí og Víkingur hava nýtt væl av tí áhuga, sum Andrias hevði fyri sínum nýggju heimaliðum. Fáir mundu dystirnir vera í Sarpugerði, sum hann ikki sá, og var ein uttanlandsferð við Gí og seinni Víkingi, so var Andrias við sum liðlækni.

Gøtufólk og eysturoyingar hava mist sín gamla kommunulækna, sum var millum teirra í trý áratíggjur og skapti tryggjeika.

Eisini vit í Javnaðarflokkinum hava mist. Andrias veitti flokkinum ein trúgván og drúgván stuðul. Altíð førði hann seg fram við tí positiva og vælviljaða politiska boðskapinum. Hesa klóku og vísu rødd fara ivaleyst mong javnaðarfólk at sakna.

Men størstur er missurin hjá tykkum hansara kærur Katrin, Arna og Jóhannu við familjum, nú hann so bráðliga varð tikin burtur. Flokkurin vísir tykkum størstu samkenslu.

Hann, sum øllum valdar, hann hjálpi og styrki tykkum í ókomnum døgum.

Javnaðarflokkurin takkar Andreasi Petersen fyri ta orku og tað ídni, hann legði í politisku uppgávuna at flyta landið fram á leið.

Við hesum orðum lýsa vit frið yvir minnið um javnaðarmannin Andrias Petersen.

Javnaðarflokkurin